

Sadržaj:

Uvod.....	3
Justinijan.....	4
Teodora.....	5
Doprinosi carevom zakonodavstvu.....	9
Zaključak.....	11
Literatura.....	12

Uvod

Teodora (rođena oko 497, umrla 28. juna 548) bila je supruga istočnorimskog (vizantijskog) cara Justinijana I i njegov najbliži savetnik i saradnik preko dvadeset godina. Ipak, zahvaljujući Prokopijevoj „Tajnoj istoriji“ Teodora je prevashodno ostala upamćena kao kurtizana koja se uznela do carskog trona. Teodora je kod svojih savremenika inspirisala protivurečna osećanja. U monofizitskoj tradiciji ostala je upamćena kao velika dobrotvorka i najpobožnija vladarka. Ucvrščivanje koptske crkve u Egiptu i jakovitske u Siriji i Mesopotamiji bilo je delimično i njena zasluga. Međutim, podeljenost među hrišćanima u istočnim provincijama Carstva olakšale persijska i islamska osvajanja tih krajeva početkom 7. veka. Sa druge strane, Teodora je za konzervativce poput Prokopija bila neoprostivo ambiciozna, smela i nezavisna žena. Ipak, njena moc ležala je u vlasti njenog supruga, tako da Teodora nije u pravom smislu reči bila vladarka poput ptolemejskih kraljica ili kasnijih ruskih carica ili kraljica u današnjoj Evropi. Justinijan je ipak imao puno poštovanja i razumevanja za svoju suprugu, ali i strpljenja za njene poteze koji su prkosili njegovim političkim pogledima.

U Istoriji Justinijanovih ratova Prokopije opisuje Teodoru kao ženu velike lepote. Beleži i da je svoju lepotu održavala dugim snom i toplim kupkama nasuprot svom suprugu koji je vodio prilično asketski način života. Teodorin portret u crkvi San Vitale u Raveni prikazuje je kao sitnu ženu blede tena i velikih očiju.

Justinijan

Justinijan I. Veliki, pravim imenom Flavius Petrus Sabbatius Iustinianus (Taurusium, Dardanija (današnji Taor, blizu Skoplja, Makedonija), 11. svibnja 483. – Konstantinopol, 14. studenog 565.), car Istocnog Rimskog Carstva (Bizanta) od 1. kolovoza 527. do svoje smrti.

Necak je i naslednik cara Justina I.. Došavši na prijestolje, težio je uspostaviti nekadašnje jedinstvo Rimskog Carstva, kojemu će središte biti Carigrad. Za ostvarenje toga cilja izabrao je dvojicu sposobnih vojskovođa, Belizara i Narzesa, kao i pravnika Tribonijana.

VI. stoljeće donosi prekretnicu u razvitku Bizanta. Kad je 527. g. stupio na carsko prijestolje, Justinijan I. naslijedio je administracijski sredeno i upravno organizirano Carstvo, jaku vojnu silu i prepunu državnu blagajnu. To će mu omogućiti da pokrene tzv. „Bizantsku ili Justinijanovu rekonkvistu“ u kojoj je do 565. g. tj. do godine svoje smrti uspio srušiti dvije barbarske države (Vandalsku, Ostrogotsku) te proširiti bizantsku vlast na cijeli Ilirik, Italiju, Sjevernu Afriku i jugoistok Španjolske. Ove uspjehe mogao je zahvaliti svojim sposobnim generalima Belizaru, Mundusu i Narzesu.

Osvajacki su naponi iscrpili snage zemlje i oslabili njezine pozicije na Istoku, te se Justinijan obvezuje na plaćanje danka Perzijancima, a te nevolje uvećale su i provale Slavena na bizantsko područje.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com